

Н. Лилиевъ

СТИХОВЕ

I

Знамъ сърдеченъ свиденъ кътъ.
Срѣдъ замрѣли въ сънь ели,
звученъ ручей ромоли
и лучи — стрели трептять.

Тамъ въ забрава рой пчели
своя сватбенъ танць въртять.
Боже, въ тоя цвѣтенъ пжтъ
мойта вѣра окрили.

II

Тихиятъ пролѣтенъ дъждъ
звънна надъ твоята стрѣха —
съ тихия пролѣтенъ дъждъ
колко надежди изгрѣха!

Тихия пролѣтенъ дъждъ
слуша земята и трѣпне —
тихиятъ пролѣтенъ дъждъ
пролѣтни приказки шѣпне.

Въ тихия пролѣтенъ дъждъ —
сълзи, възторгъ — и уплаха!
Съ тихия пролѣтенъ дъждъ
колко искрици изтлѣха!